

Kázání: 43. Kukaččí vejce

Svět si můžeme představit jako ptačí hnízdo, do něhož snesla své vajíčko kukačka.

Kázání

Kukaččí vejce

Sestry a bratři, dnes máme Den matek a tak hned na začátku posílám všem maminkám srdečný pozdrav a blahopřání!

A když už si připomínáme jeden svátek, pak nemůžeme opominout ani ten druhý, Den vítězství, který připadl na včerejší sobotu.

Před 76 lety skončila nestrašnější válka v dějinách. Ne, že by hned potom bylo všechno zase v pořádku a od té doby byla jen pohoda, klídek a blahobyt. Kdepak.

Leccos z toho, co se odehrávalo v následujících letech a desetiletích, si většina z nás ještě pamatuje: železná opona, studená válka, normalizace.

Navzdory tomu, že jsme patřili mezi vítěze, museli jsme si projít dlouhým obdobím poznamenaným tlakem totalitní velmoci a kolaborující československé věrchušky.

Vítězství ještě neznamená, že zlo jednou provždy zmizí. Umí se dovedně překabátit a pod jinými symboly pak řadí dál, obvykle víc sofistikovaně, aby ho nikdo nemohl snadno srovnávat s minulými zločiny.

Proč to zmiňuji? Protože v dnešním textu z 1. Janova listu (5,1-6) je rovněž zmínka o vítězství:

„Vítězství, které přemohlo svět, je naše víra.“

Jak tomuhle sloganu rozumět? Věta nám napovídá, že tady byl nějaký vážný konflikt. Byl. Už není. Je po válce, protože vyhrála víra nad světem.

Z uvedeného vyplývá, že soupeři byli dva: víra a svět. Víra stojí bezesporu na správné straně, horší to je se světem.

Jan ovšem nepovažuje svět za cosi a priori špatného, zkaženého a odsouzeného k zániku. Naopak. Bůh má svět nekonečně rád, a jak by ne, když ho na počátku stvořil. Je to takříkajíc jeho dítě.

Teď na jaře si svět můžeme představit jako ptačí hnízdo, do něhož snesla své vajíčko kukačka. Mládě je to nenažrané a všechno úsilí i všechna pozornost se točí jen a jen kolem něho. Ostatní obyvatelé hnízda nutně přicházejí zkrátka.

Tak nějak je to se zlem. Objevuje se v tom našem světě nečekaně a dokáže potlačit hodnoty, jako jsou pravda a láska, tak dovedně, že mu pak lidé věnují veškerou svou pozornost.

Právě v tomhle našem uhranutí zlem vězí příslovečný zakopaný pes. Vykrmujeme si nepřítelé ve vlastním hnízdě.

Lež se jeví jako pravdivější než obyčejná pravda a nejrůznější konspirace, umanutosti a menší či větší nenávisti získávají navrch.

Zlu nejde prakticky o nic jiného, než aby pravda nehrála prim, aby lidé měli pocit „kdo ví, jak to je“, aby si navzájem nedůvěřovali, aby jeden druhého podezřívali, prostě aby vzájemná důvěra a víra v budoucnost přišly zkrátka.

Dnešním jazykem se tomu říká hybridní válka a my tady v Česku po vrbětických výbuších víme, o čem je řeč.

Jak ale potom rozumět tomu, že Jan píše o víře, která už nad tímhle světem postiženým nenažranou kukačkou zvítězila, v minulém čase?

Nejspíš proto, že vítězná bitva už proběhla. Bůh se se zlem utkal v příběhu Ježíše Krista a nade vši pochybnost vyšlo najevo, že má svůj svět rád až k smrti. Obětoval se za něj. A právě tohle zlo neumí. Nedokáže se obětovat, myslí jen a jen na sebe a neustále jen „hledá, koho by sežralo“ (1. Petr 5,8).

Víra v obětujícího se Boha je také vírou v pravdu a lásku, které vítězí nad lží a nenávistí.

Válka se zlem sice skončila a byl vyhlášen věčný život pokoje a vzájemné sounáležitosti, nicméně studená válka stále ještě trvá. Nyní jde o to, abychom navzdory tomu zůstali na straně vítěze a nenechali se ničím a nikým „normalizovat“.

Sestry a bratři, blíží se kulaté výročí založení sboru! Určitě se musíme sejít! Samozřejmě za předpokladu dodržení všech předepsaných anticovidových opatření. Dáme včas vědět! Do té doby na vás myslím, modlím se za vás a těším se na shledanou.

Petr Červinský

kazatel baptistického sboru Petra Chelčického v Lovosicích